

(náhradu), nýbrž stačí, když se zjistí aspoň kvotientální poměr, tak aby jisto bylo, že daně reální byly dávkou tou postiženy a že tedy žalovaní náhradu tu žalobci dlužní jsou, neboť, měli-li příspěvky ty mu hraditi, nevadí, že to bylo snad jiným penízem, než jaký si žalobce vypočítal, protože v tom případě měli mu aspoň to zaplatiti, co mu vskutku náleželo, a nebyli-li si jisti, mnoho-li to činí, měli sporný peníz složiti do soudní schránky dle §u 1425 obč. zák. a buď sami se o rozhodnutí soudní postarati anebo to odpůrci zůstaviti, aby rozhodnutí vyvolal. Žalovaní složili sice k tomuto účelu dne 22. října 1925 vkladní knížku znějící na 12.000 Kč k soudu, avšak to se stalo teprv po podání žaloby, jež došla už 20. října 1925 a jest tedy pro tento spor, v němž se nejedná o zaplacení zadrželostí, nýbrž o zrušení smlouvy následkem nastalého prodlení, bez významu, protože, by se jím těmito následkům předešlo, bylo by se musilo státi každoročně v době splatnosti nájemních platů. Ukáže-li se tedy v dalším řízení a bude zjištěno, že za sporná léta 1920—1924 byla žalobci uložena dávka konkurenční na reální daně ze spachtovaných nemovitostí vypadající, že tedy žalovaní za ta leta mu z pachtovního objektu kostelní příspěvky ty hraditi měli, avšak — což žalovaní podle obsahu spisů ani nepopírají, nýbrž se brání pouze tím, že jsou to »poplatky patronátní«, jež oni platiti povinni nejsou — nezaplatili, pak ovšem jest dána skutková povaha nejen čl. 23 pachtovní smlouvy, nýbrž dokonce i §u 1118 obč. zák. a žalobce právem žádá zrušení smlouvy.

Čís. 5902.

Třetí osoba, jež má v moci dlužníkovy movité věci (§ 262 ex. ř.), není oprávněna stanoviti podmínky zabavení, nanejvý pořadí, v jakém, je-li více vymáhajících věřitelů, mají býti věci pro toho kterého věřitele zabaveny.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, R I 210/26.)

Rozvrhuje výtěžek za exekučně prodané movitosti, přikázal s o u d p r v é s t o l i c e zbytek firmě Ch., již byla firma R., u níž movitosti byly v uschování, vyhradila přednost před věřiteli V. a G., pro něž byly movitosti současně zabaveny. R e k u r s n í s o u d k rekursu věřitelů V. a G. napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by znovu výtěžek rozvrhl. D ů v o d y: Prvý soudce vyvozuje z ustanovení §u 262 ex. ř., že věci nalézající se v uschování někoho třetího, jen s jeho přivolením mohou býti zabaveny a že může tento sjednati přednost pro jisté věřitele. Náзору tomuto nemůže se soud rekursní přikloniti, ježto názor ten nemá opory v zákoně. Nechtělť jistě zákon ustanovením §u 262 ex. ř. způsobiti takový stav, kde by určení pořadí jednotlivých vymáhajících věřitelů bylo třetímu ponecháno, účel tohoto ustanovení jest ten, aby třetí proti exekuci, která proti němu samotnému není vedena, byl chráněn, že by mu krom toho mělo býti přiznáno oprávnění, jak je první soudce ve svém usnesení předpokládá, důvodně nelze ze zákona dovoditi. Jakmile třetí osoba s provedením exekuce projevila souhlas, nemůže dalším exekučním úkonům uschování a prodeji zabrániti a právě tak nemůže býti výkon ve prospěch jiných věřitelů předsevzat. Tím

méně však lze mít za to, že by mohla určovati pořadí jednotlivých věřitelů. Následkem toho jeví se býti rozdělení ceny prodejní, jak je předsezval prvý soudce, zákonu odporujícím a měl býti na všechny pohledávky při rozvrhu vzat zřetel v témž pořadí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze sdíleti rekurentčino stanovisko, že třetí osoba, která má v moci hmotné věci dlužníkovy proto, že zákon v §u 262 ex. ř. činí vedení exekuce zabavením těchto věcí závislým na tom, zda jest ochotna je vydati, jest také oprávněna stanoviti podmínky zabavení a zejména stanoviti pořadí, v jakém, je-li několik vymáhajících věřitelů, mají věci pro věřitele býti zabaveny. Zákon v §u 262 ex. ř. ponechává třetí osobě, mající v moci dlužníkovy hmotné věci, toliko na vůli, zda jest ochotna věci vydati či nikoli. Více práv jí nepřiznává. Ustanovovati další postup exekuce, zejména pořadí zástavních práv, osobě třetí nepřisluší, podobně jako nepřisluší toto oprávnění dlužníku. Proto nemůže rekurentka z prohlášení Rudolfa S-a, společníka firmy, u níž byl chmel, o jehož zabavení šlo, v uschování, že svoluje k zabavení chmele, obdrží-li rekurentka první pořadí, dovozovati, že jí přísluší mezi vymáhajícími věřiteli zástavní právo v prvním pořadí, a když zabavení chmele nenapadá, zabavení to se však stalo současně pro ni a další dva věřitele, nemá rekurentka ohledně výtěžku z prodeje pořadí přední, nýbrž jen pořadí stejné, s těmito dvěma věřiteli.

Čís. 5903.

Nepřípustnou (§ 482 c. ř. s.) jest námitka, již měla býti skutková podstata co do materiálního sporného poměru doplněna a námitky přednesené měly touto novou námitkou dosíci podpory a býti převedeny na jinou základnu. Nepříčí se dobrým mravům smlouva, již se zavázal vedoucí zaměstnanec prodejny hraditi veškeré úbytky prodejny bez ohledu na to, zda ho stihalo zavinění čili nic.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, Rv I 1412/25.)

Žalující společnost s r. o. ujednala se žalovaným, jenž vedl její prodejnu, že jí bude ručiti za jakýkoliv schodek v prodejně, ať ho stihá zavinění čili nic. Žalobě společnosti na náhradu zjištěného schodku bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Důvod nesprávného právního posouzení věci, spatřuje dovolatel v tom, že se odvolací soud nezabýval námitkou přednesenou v odvolání, že smlouva na základě kteréž byl žalovaný dle žalobní žádosti odsouzen, se příčí dobrým mravům, protože ji měl za novotu. Avšak názor projednaný odvolacím soudem, jest správný. Touto novou námitkou měla býti